

א) שנת ל' ושי"ג, ב) כ"ח: ג) מכלתא ריש פרשת בא, ד) כסודות לח: זעיל עז, קדושין ע"ג, ט) סנהדרין טו: ע"ש, י) כ"ח: ג'ג, ג'ג

תורה אור השלם

1. ותעבדה על פלגשיהם אשר בשר המורים בשרם ודמות סוסיים ודמותם:
2. ויהי דבר יי אל יונה, שנית לאמרו: יונה ג א
3. הוא הטיב את גבול ישראל מלבוא חמת עד ים הערבקה פדבר יי אלהי ישראל אשר עבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא אשר מגת החפר: מלכים ב' יד כה

גליון הש"ס

תוס' ר"ח רב נחמן בר יצחק וכו' על אורח מדרש שהביא וכו'. והוא נקדר עלום:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה הרי אשה וכו' שהמיר לכן, כ"ב ע"ן במוספו' פקד העל ריש דף ע"ג: ב) תוס' ד"ה שאל וכו' לעיל כ"ב: אמרינן וכו' למימר:

נושאים על האנוסה פרק אחד עשר יבמות. צח.

הא איסורא איכא. מדרבנן דלח לימי לאיחלופי בישראל וקשיא לרב אחא: הא דאמור רבנן אין אב למצרי. ואפילו היכא דליכא למימר כקטן שנוול דמי כגון הורמו שלא בקדושה ולידתו בקדושה דיש לו שאר מן האם כשאר ישראל גמור ואין לו שאר מן האב: לא סימא משום דטופי וימה הוא ולא ידעינן.

אזוה מנו אכל היכא דלידע כגון היו אביו ואמו חבושים צבית האסורים דלח נצולה לאמר חיישין ואי נולד בקדושה דליכא למימר כקטן שנוול ליהוי ליה נמי שאר אב דהא ודאי אביו הוא: דהא שני אחין סאומים כו': ה"ג וקאמר לא חולצין ולא מייבמין. ומסיפא יליף טעמא דאי מרישא לא מני למילף דאפילו שאר האם אין לו דטעמא לאו משום דזרמת סאוס הוא אלא משום דקטן שנוול דמי: ורמס. ורע שהוא יורה כחן כזרס מים המקלח נכח: נפטיים הגר: דנסבא אחיו. המת כשהוא גר דהויא קידושי קידושין ושירא לאחיו דאין לו אחוה דקטן שנוול דמי: כשהוא עובד כוכבים. ומשנתגייר לא ידעה דלא הוה ליה זה קידושין הלכך שרי לאחיה: פרי אשה. גירות ושבעה בניה (א) שהמיר להן רבי עקיבא לישא איש את אשת אחיו ומתן למדתי: אם קודם. שנה מעשה לידו היה רגיל לשנותו לתלמידיו שומעין לו ואם לאו הוהיל ודבר חידוש הוא שמה שצביל מעשה שנה לידו אומרה: הרי אשה ושבעה בניה. ראה של קודם לכן הציא: ואי צניס אימא שאני הכא דקאמר. מילתא דיונה בן אמתי צהדה ומגו דמהימן אהא מהימן נמי אהא דניכרין דברי אמת שציחד קבלן: הוא השיב ירבעם בן יואש: על עסקי נינוה קאמר. דלח דברה עמו על עסקי נינוה אלא שמה פנמיס: ה"ג גר שהיפה ורסו של קדושה ולידתו בקדושה: נשא אחוסו מן האם. שנוולדה צהייתה עובדת כוכבים יוציא. ואע"ג דלאו אחותו היא דקטן שנוול דמי גזירה דלמא אחי למנסב אחותו שנוולדה אחיו דצהייה איכא כרת לידת שניהם בקדושה ואחותו גמורה מן האם הויה כישראלית שילדה בן ובת: מן האב יקיים. שהכל יודעין דאין אב לעובד כוכבים וכו' אחי למנסב בת אביו שיוולד מאשה אחרת משנתגייר לא איכפת לן דהא לאו בנו הוא: אחוס האב מן האם יוציא. גזירה משום אחותו מן האם כדאמרן: מן

על עסקי נינוה. תימה דאמאי אינטריך למנסב שנית ולא שלישיית דלח אשכחן דצהרה עמו שלישיית ושמה כיון שמינו שחזרו לקולקס ונתנבא עליהם נחוס האלקושי היינו יכולים לנסב שגם אז נתנבא עלינו יונה וכו' והא אשכחן דצהרה עמו שלישיית בעסקי נינוה דכתיב ויאמר ה' אל יונה ההיטב חרה לך על הקיפון וגו' ואני לא אחוס על נינוה וגו' וי"ל דהני לאו עסקי נינוה נינוה ומיהו לרב נחמן בר יצחק דאמר שוב לא דברה עמו קשיא וי"ל שזה היה אותו יום וחשיב הכל נצולה אחת: רב נחמן בר יצחק אומר ה"ק בוי. אמר ר"י שחולק * על אוחו מדרש שהציא רש"י בפירוט נביאים (מלכים ב' יד) ויאמר ה' אל יהוא יען אשר הטיבות וגו' ע"י יונה בן אמתי אמר לו או שמה אינו חושב אלא דברים שהוא לורך גדול כגון מעשה נינוה וכו' צו: נשאל אחותו מן האם יוציא. פירש בקונטרס דגורין שמה ישא אחותו שנוולדה אחריו שיש בה כרת משמע שסובר דאם היתה גם לידתו של קדושה היה מותר בלחוסו מן האם שנוולדה צנכריות כיון דמתייבשו שלח בקדושה דהתם ליכא למגזר שמה ישא אחותו שנוולדה אחריו וקשה דהא לעיל כ"ב (ד' כג) וס' (ט) למימר אמר [אפי'] האחין מן האם מעידים לכתחלה ומאי שנה מעריות פ"י שאפי' נתגיירו ונולדו צנכריות שייך צו קורבה ומשני ערוה לכל מסורה לו משמע דאפילו נולדו צנכריות שייך צו קורבה דלא צמסת גירות מיירי ועוד בני יודן אמתא הורטן ולידתן שלח בקדושה הוה אפי' אסר להו רב ששת (לעיל ד' יז) למינסב נשי דהדדי אלא י"ל דטעמא דלמלא אחי לאיחלופי בישראל ואפי' נולדו צהייתם נכריות יש לגזור בקורבת אס ויהא דנקט הכא לידתו בקדושה לרבותא נקטיה דאע"ג דלידתו בקדושה דכשתי אמהות דמו אפי' אסירי דלמלא אחו לאיחלופי בישראל וריצ"א פ"י דלהכי נקט הורמו שלח בקדושה דאי בקדושה הרי הוא כישראל גמור ומותר בלחוסו שנוולדה צהייתה נכרית כיון דלית ביה זד נכריות כלל ולא שייך צה שמה יאמרו אי נמי משום הכי נקט הורמו שלח בקדושה ולידתו בקדושה דפסיקא ליה מילתא שאו איירי צין נולדה לפניו צנכריות צין נולדה אחריו בקדושה וה"ר חיים פירש דדוקא נקט ולידתו בקדושה דלא מן האב יקיים שלח ראה עצמו צנכריות וליכא למימר ציה שמה יאמרו צלחו מקדושה חמורה לקדושה קלה אכל אס גם לידה שלח בקדושה אפי' מן האב יוציא דכיון שראה עצמו צנכריות אחי למימר צלחו מקדושה חמורה כו' דהא שמעינן לרבי מאיר דהכא צירושלמי וצנכריות: רבה דאסר צין נח בלחוסו צין מן האב

צין מן האם דדריש על כן יעזב איש את אביו ואת אמו (בבא מציעא ב) צנסמן לו מאציו צנסמן לו מאמו ומיהו נראה לר"י דהך צרייתא פליגא אירושלמי וצנכריות רבה דהא משמע דכ"ע מוקי הכא קרא ללחוס אב ואחות אס והיינו כרצון דהתם ועוד דטעמא דלחוס אב מן האם יוציא משמע צפ' ד' מיתות (סנהדרין נח). דהוי משום שמה יאמרו צלחו דלילו טעמא דלאיחלופי ליתיה הכא צקורבת אב א"כ משמע דצהייה גר לידתו בקדושה שייך שפיר טעמא שמה יאמרו אע"פ שלח ראה עצמו שעה אחת צנכריות וזה דוחק לומר דלחוס אב מן האם לא קאי אגרי דרישא אלא מיירי צלדתו שלח בקדושה כי היכי דלא קאי נמי סיפא דקמתי נשא אשה ובתה ארישא כדפי' צקונט' דהכא משמע דקאי אגרי דרישא: אחרות האב מן האם יוציא. פ"י צקונט' דגורין משום אחותו מן האם ואין נראה דצהדיא משמע צפרק ד' מיתות (ג"ג סט) דטעמא משום שמה יאמרו דמוקי התם הך צרייתא כר' אליעזר דריש את אביו וז אחות אביו ואם כן מיתסר צנכריות: אשת

עין משפט נר מצוה

י א ב מ"י פ"ד מהל' איקורי ציה הלכי יג טושיע י"ד סימן רסע סעיף ג: י"א ג מ"י שס טושיע שס סעיף ב:

מוסף רש"י

שלישיית לא דברה עמו. לפי שנתבטו הכן ולא מצב כבוד האב (מכילים ב' יד כה). ועי' ד"ק (סח). כל תלמידי חכם שמורה הלכה ובא. הלכה חדשה שלח שמעוה ממלח (בבברות טח). אם קודם מעשה אמרה. קודם שנה מעשה הלכה לידו (סח) אמרה להאי שמועה לתלמידיו צס רבו (קדושין ע). ובבב"י לעיל (טח). שומעין לו. צעט הולדה (לעיל טו). נאמן לאומרה צעט מעשה (קדושין ע). ושעין מעשה (בבברות לה). ואם לאו אין שומעין לו. אינו נאמן לעוד צס רב, שמה צממת מעשה הנה לידו הוא אמר כן (קדושין ע). נהפך להם לישראל מרעה לטובה. מרעה שהי צה אסר אצדס מלך ארס וישום כעפר לגוש, ועכשו נהפך להם לטובה (מ"ב יד כה). והורחו שלא בקדושה. וכל גר שמתגייר צקטן שנוול עכשו צלח אב ואם וקורבין דמי ואין עליו קורבה מקודם לכן ומיהו רבנן הוה דגזור עליה צלל האסרות לו צנכריות משום שלח יאמרו צאין מקדושה חמורה לקדושה קלה. הלכך נשא אחותו מן האם. שנוולדה קודם שמתגיירי אמה ומתייבשה עם אמה ושמה זה משגבל. יוציא. דלחוסו הוה ולא גרע מן נח ומדרבנן שלח יאמרו וכו' דקסבר ר' מאיר אחותו מן האם אסורה לניי נח ואפילו אחות אביו מן האם ואחות אמו מן האב (צ"ל האם) וילף לה מעל כן יעזב איש את אביו ואת אמו, דלחיו זה אחות אביו ואמו זה אחות אמו כדריש לה ר"א לקמן צעמטפין (סנהדרין טח). מן האב יקיים. דלח נאסר אסור אחוה צניי נח אלא מן האם דכתיב (בבב"ש כ) וגם אמה אחותו בת אביו היא קף לא בת אמי, אלא בת האב שריא להו ונת האם לא שריא להו (סנהדרין טח). אחות האב מן האם יוציא. כדכתיב על כן יעזב איש את אביו ורשעין את אביו אחות אביו מן האם (סח).